HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

חומר שני ולדות. פי' הקונטרס לר"מ דמיחי ועוף טמא לידה שני ולדות. הוי חומר ג' ולדות אם חיה ועוף אם זכר יהיו לה חומר לטמא במשא ולא בנגיעה וקשה לר"מ דמיחי ועוף טמא לידה דמשמע אין ולד בטלין אם זכר יהיו לה חומר ג' ולדות אם חיה ועוף אם זכר יהיו לה חומר לטמא במשא ולא בנגיעה ונקבה לטומאה וחומר חיה ועוף לטהרה דמשמע אין ולד בטלין לר"מ מי חיה ועוף זכר ממי מספקא שלישי נקבה הא הוי ספק ספיקא דשמא אין ולד בטלין ושמא יש ולד ולכך י"ל חומר ג' ולדות דקתמר היינו לענין שהפילה שלישי בשני מחר חיה ועוף ולרבנן דתמרי לתין טומאת לידה בחיה ועוף ליתי לה ימי טוהר כלל דשמא אין ולד בטלין ומשום שלישי נותנין לה חומרא דזכר ונקבה לר"מ ור"ת לרבנן בטלין ולא בטלין ומשום שלישי בשני תרוודין של רקב לא היה מטהר בשביל עפר כל שהו שנפל לתוכו והכא מי לא עסקינן דאיכא בהאי שפיר כמה זחים דכי מבטלי מי לידה כל שהו ממנו אכתי נשתייר בו כזית נצל ונצל שיעורו בכזית דאמרינן בנזיר פרק כ"ג ואכתי לא אסיק אדעתיה שיהא הטעם משום ביטול ברוב הילכך נ"ל דאין (למיחוי) [על] השילא לא תורת בשר ולא תורת עצמות ולא תורת נצל דהוא מוהל שקרש כדאמרינן בנזיר אלא משום שכל המת שלם ישנו שם מטמין ליה כדאמרינן בנזיר פרק כ"ג דקתני מגלח על המת ועל כזית מן המת ופריך על כזית ממנו מגלח על כלו לא כל שכן ומשני מגלח שלא נצרכה אלא למת שאין עליו כזית בשר או לנפל שלא נתקשרו איבריו בגידין אלמא אע"ג דלא בא לכלל אדם כיון דישנו למת שלם מטמא וכן משמע לקמן בשמעתין דקאמר ריש לקיש שפיר שטרפוהו מימי נעשה כמת שנתבלבלה צורתו ושהור ולית ליה לריש לקיש שיהא בטל ברוב מדמטהר משום בלבול צורה אלמא לא מטמי ר"ל משום בשר ונצל דאי הוה עליה (דאית ביה) תורת בשר ונצל לא היה טהור בבלבול צורה אלא מטעם מת שלם בעלמא יוחנן דבהא לא פליגי והשתא דמי להך דמלא תרווד רקב דכיון שנתבטל ממנו כל שהוא ואינו מת שלם בצר ליה שיעוריה ור' מאיר פליג עליה בהא דסבר דאינו טהור משום דנתבטל ממנו כל שהו אבל בבית החיצון נימוק כולו או רובו ומתבטל ור' שמעון קמ"ל כמו שיש לטהר בבית החיצון מחמת שנתבטל כולו כך יכול לטהר בבית הפנימי מחמת שנתבטל ממנו משהו: **מלא** תרווד רקב. פרש"י דמשו"ה לא מטמא במגע משום דאין נוגע וחוזר ונוגע. וקשה דא"כ באהל המת נמי לא ליטמי למ"ד בהערו והרוטב דאין מאהיל וחוזר ומאהיל והתם אמרינן דמלא תרווד מטמא במשא ובאהל אבל לא במגע אלא כך הלכה למשה מסיני:

חומר שני ולדות [א]שאני אומר שמא נמוח שפיר של שליא ונמוח שליא של שפיר תיובתא אמר רבה בר שילא אמר רב מתנה אמר שמואל מעשה ותלו את השליא בולד עד עשרה ימים [ב]ולא אמרו תולין אלא בשליא הבאה אחר הולד אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן [ג]מעשה ותלו את השליא בולד עד כ"ג ימים אמר ליה רב יוסף עד כ"ד אמרת לן אמר רב אחא בריה דרב עוירא [ד] א"ר יצחק מעשה ונשתהה הולד אחר חבירו ל"ג יום א"ל רב יוסף ל"ד אמרת לן הניחא [ה]למאן דאמר יולדת לתשעה יולדת למקוטעין משכחת לה אחד נגמרה צורתו לסוף שבעה ואחד נגמרה צורתו לתחלת תשעה אלא למ"ד יולדת לתשעה אינה יולדת למקוטעין מאי איכא למימר איפוך שמעתתא ל"ג לשליא כ"ג לולד א"ר אבין בר רב אדא אמר רב מנחם איש כפר שערים ואמרי לה בית שערים מעשה ונשתהה ולד אחד אחר חבירו ג' חדשים והרי הם יושבים לפנינו בבית המדרש ומאן נינהו [ו]יהודה וחזקיה בני רבי חייא והא אמר מר אין אשה מתעברת וחוזרת ומתעברת אמר אביי טיפה אחת היתה ונתחלקה לשתים [ז]אחד נגמרה צורתו בתחלת ז' ואחד בסוף ט': שליא בבית הבית טמא: תנו רבנן [ח]שליא בבית הבית טמא לא שהשליא ולד אלא שאין שליא ולד עמה דברי רבי מאיר רבי יוסי ורבי יהודה ורבי שמעון מטהרין אמרו לו לרבי מאיר אי אתה מודה שאם הוציאוהו בספל לבית החיצון שהוא טהור אמר להן [ט]אבל ולמה לפי שאינו אמרו לו כשם שאינו בבית החיצון כך אינו בבית הפנימי [י]אמר להן אינו דומה נמוק פעם אחת לנמוק ב' פעמים יתיב רב פפא אחורי דרב ביבי קמיה דרב המנונא ויתיב וקאמר מאי טעמא דרבי שמעון קסבר כל טומאה שנתערב בה ממין אחר בטלה אמר להו רב פפא היינו נמי טעמייהו דרבי יהודה ורבי יוסי אחיכו עליה מאי שנא פשיטא אמר רב פפא אפילו כי הא מילתא לימא אינש ולא נשתוק קמיה רביה משום שנאמר [יא]אם נבלת בהתנשא ואם זמות יד לפה ואזדא רבי שמעון לטעמיה דתניא [יב]מלא תרוד רקב שנפל לתוכו עפר כל שהו טמא ורבי שמעון מטהר מאי טעמא דרבי שמעון אמר [יג] רבה אשכחתינהו לרבנן דבי רב דיתבי וקאמרי אי אפשר שלא ירבו שתי פרידות עפר על פרידה אחת של רקב וחסיר ליה ואמינא להו אדרבה א"א שלא ירבו שתי פרידות רקב על פרידה

לטעמיה דר' שמעון דאמר [יד]כל שהו מטמא משום רקב ונקל לר"מ לא הוי מטהרינן מאי טעמא דרבי שמעון אמר [טו]רבה אשכחתינהו לרבנן דבי רב דיתבי וקאמרי אי אפשר שלא ירבו שתי פרידות עפר על פרידה אחת של רקב וחסיר ליה ואמינא להו אדרבה א"א שלא ירבו שתי פרידות רקב על פרידה

חומר שני ולדות. פי' הקונטרס לר"מ דמיחי ועוף טמא לידה שני ולדות. הוי חומר ג' ולדות אם חיה ועוף אם זכר יהיו לה חומר לטמא במשא ולא בנגיעה וקשה לר"מ דמיחי ועוף טמא לידה דמשמע אין ולד בטלין אם זכר יהיו לה חומר ג' ולדות אם חיה ועוף אם זכר יהיו לה חומר לטמא במשא ולא בנגיעה ונקבה לטומאה וחומר חיה ועוף לטהרה דמשמע אין ולד בטלין לר"מ מי חיה ועוף זכר ממי מספקא שלישי נקבה הא הוי ספק ספיקא דשמא אין ולד בטלין ושמא יש ולד ולכך י"ל חומר ג' ולדות דקתמר היינו לענין שהפילה שלישי בשני מחר חיה ועוף ולרבנן דתמרי לתין טומאת לידה בחיה ועוף ליתי לה ימי טוהר כלל דשמא אין ולד בטלין ומשום שלישי נותנין לה חומרא דזכר